

ρίας μετὰ δακρύων πολλάκις ἐπεκαλοῦντο τὴν ἐπιείκειαν τοῦ λαϊκοῦ δικαστηρίου, τόσον αἰσχυρῶς τραπευόμενοι πρὸ αὐτοῦ.

2. Ἐπίκληρος: θυγάτηρ Ἀθηναίου πολίτου μὴ ἔχουσα ἀδελφόν, μέλλουσα νὰ κληρονομήσῃ τὴν πατρῴαν περιουσίαν. Ἐπειδὴ ὁ ἀφανισμὸς τοῦ γένους καὶ τῆς περιουσίας ἐνομιζέτο μέγα κακόν, ἢ ἐπίκληρος ἔδει νὰ νυμφευθῇ καὶ ὁ πλεσιέστατος τῶν συγγενῶν· ἐὰν πολλοὶ ἀντεποιοῦντο ταύτης (οὐσίας πλουσίας), τότε ἐγένετο δικασίᾳ πρὸς ἐξακρίθωσιν τίς ὁ πλεσιέστερος συγγενής· ἐὰν ἢ ἐπίκληρος ἦτο πτωχὴ καὶ ὁ πλεσιέστερος συγγενής δὲν ἤθελε νὰ νυμφευθῇ αὐτήν, τότε ὤφειλε νὰ δώσῃ εἰς αὐτήν μέρος τῆς ἰδίας περιουσίας, ἵνα νυμφευθῇ ἄλλον συγγενῆ· ἐὰν ἢ ἐπίκληρος ἦτο νυμφευμένη, ἀλλ' ἄνευ τέκνων, διεζεύγνυτο τὸν σύζυγον, ἵνα συζευχθῇ συγγενῆ· καὶ οἱ συγγενεῖς, ἐὰν ἦσαν ἑγγαμιοὶ, ἐχώριζον τὰς συζύγους, ἵνα νυμφευθῶσι τὴν ἐπίκληρον κλπ. Ὁ γεννώμενος υἱὸς ἐλάμβανε τὸ ὄνομα τοῦ πρὸς μητρὸς πάππου.

Οἴονται τινες οἱ περὶ τοὺς τριάκοντα (οἱ ὀλιγαρχικοί).

Καθόλου. Ἴδιον τοῦ νομοθέτου εἶναι νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὰ καθ' ὅλου, τοῦ δὲ δικαστοῦ νὰ καθορίζῃ τὰς λεπτομερείας.

Ἐκ τῶν νῦν γιγνομένων. Οἱ Ἀθ. εἶχον καταντήσει φιλοδικώτατοι καὶ στρεψοδικώτατοι καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις σκώπτονται ὑπὸ τῶν κωμικῶν ποιητῶν.

10. Τὰ ἔργα τοῦ Σόλωνος κατὰ τὴν χρονικὴν αὐτῶν ἀλληλουχίαν ἐγένοντο ὡδε: α') ἡ ἀποκοπὴ τῶν χρεῶν, β') οἱ νόμοι καὶ γ') ἡ μεταρρύθμισις τῶν μέτρων κλπ· ὅθεν οὐδεμία σχέσις καὶ σύνδεσμος μεταξὺ τῆς σεισαχθείας καὶ τῆς νομισματικῆς μεταρρυθμίσεως.

Τὴν τῶν μέτρων.. νομισματος. **Νόμισμα** = κέρμα συναλλαγῆς διὰ νόμου ἢ διὰ τῆς συνηθείας καθιερωθὲν εἰς κοινὴν χρῆσιν. Ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ νομισματος τὰ χρήσιμα εἰς τὸν βίον ἐπωλοῦντο καὶ ἠγοράζοντο διὰ καθαρᾶς ἀνταλλαγῆς (ὡς γίνεται καὶ μέχρι σήμερον ἐν πολλοῖς χωρίοις τῆς Ἑλλάδος πρὸς τοὺς μεταπράτας), αἱ δὲ ἀξίαι τῶν ὀνίων ἐξετιμῶντο μεταξὺ τῶν λαῶν, οἵτινες τότε ἦσαν γεωργικοὶ καὶ ποιμενικοί, εἰς

προϊόντα γῆς καὶ μάλιστα εἰς βοῦς καὶ πρόβατα, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ λατ. pecunia=χρήματα, ἐν ᾧ pecus=κτήνος.

Ἄλλ' ἤδη ἐν ἀρχαίοις χρόνοις πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀλλαγῆς βαρέων πραγμάτων (μεταφορᾶς βοῶν κλπ.) συνεφώνησαν πρὸς ἀλλήλους νὰ δίδωσιν ἐν ταῖς συναλλαγαῖς καὶ νὰ λαμβάνωσιν ὕλην αὐτὴν μὲν καθ' ἑαυτὴν χρήσιμον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ εὐμετακόμιστον καὶ εὐμεταχείριστον εἰς τὴν χρῆσιν, καὶ ὡς τοιαύτην ἐξέλεξαν τὰ μέταλλα. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀξίας παντὸς ὄγκου μετάλλου ἔπρεπε νὰ ζυγίζωσιν αὐτόν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς ὄγκος μετάλλου περιερχόμενος διὰ τῶν συναλλαγῶν ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα ἔπρεπε πρὸ πάσης νέας ἀγορᾶς ἐκ νέου νὰ ζυγίζεται πρὸς πίστωσιν τοῦ βάρους αὐτοῦ, ἐσκέφθησαν οἱ ἄνθρωποι ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ χαρασσῆται ἐπὶ παντὸς ὄγκου μετάλλου εὐθὺς μετὰ τὴν ζύγισιν αὐτοῦ χαρακτῆρ (χάραγμα, χαραξιά) ὁδηλῶν τὸ βᾶρος καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ κέρματος πρὸς ἀποφυγὴν νέων κατ' ἐπανάληψιν σταθμήσεων (τοιοῦτόν τι ἔχομεν ἴδει ἐν Κυπαρισσία καὶ ἐν Φιλιατροῖς γινόμενον ἐπὶ πεπόνων καὶ ὑδροπεπόνων ὑπὸ τῶν πωλητῶν αὐτῶν).

Ἀλλὰ πολλάκις κατὰ τὰς προχείρους καὶ συνήθεις συναλλαγὰς μετεχειρίζοντο, ἀριθμοῦντες προφορικῶς, κομμάτια ἀργύρου καὶ χρυσοῦ ἐν σχήματι ὀβελοῦ, ἔχοντα μὲν ὠρισμένον βᾶρος, ἀλλ' ἄσημα, μὴ σεσημασμένα διὰ χαρακτῆρων, ἄνευ ἐπιστήμου ἐμβλήματος, τὰ ὅποια ἐκ τοῦ σχήματος ἐκαλοῦντο ὀβελοὶ ἢ ὀβελίσκοι ἢ ῥαβδία. Ταῦτα ἐξυπηρέτουν σπουδαίως ἕνεκα τοῦ μεγέθους καὶ τοῦ σχήματος αὐτῶν τὰς συναλλαγὰς.

Μετὰ τοὺς Φοίνικας πρῶτοι οἱ Λυδοὶ ἐκ τῶν λαῶν τῆς Μεσογείου λέγεται ὅτι προέβησαν εἰς τὰ πρῶτα δοκίμια τῆς νομισματοκοπίας. Γύγης ὁ βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἔκοψε νομίσματα ἐξ ἠλεκτροῦ (κράματος χρυσοῦ 73% καὶ ἀργύρου 27%) εἰς σχήματα ὀρειδῶν σφαιριδίων ἢ πλίνθων, τὰ ὅποια ἐπιστήμως ἐσφράγισεν ἢ ἐτύπωσεν ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς διὰ βασιλικῆς σφραγίδος εἰς ἐπίσημον ἐγγύησιν τῆς γνησιότητος, τοῦ βάρους καὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν. Οἱ δὲ Ἴωνες τῆς Μιλήτου καὶ τῶν γειτονικῶν πόλεων ἀντικατέστη-

σαν τὰ ἀρχέγονα λυδικὰ σημειώματα διὰ καλλιτεχνικῶς ἐξειργασμένων σφραγίδων μετὰ τοῦ συμβόλου τοῦ πολιοῦχου θεοῦ, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὁποίου ἐκόπησαν τὰ νομίσματα, τῶν θεῶν καλούμενων ὡς μαρτύρων τοῦ ἀκριβοῦς βάρους, τῆς γνησιότητος καὶ τῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος. Τὸ σύμβολον τοῦτο, καλούμενον τύπος ἢ ἐπίσημον, ἀπετελεῖτο κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην ἐκείνην περίοδον ἐκ τῆς μορφῆς ἢ προτομῆς ζώου ἢ ἀψύχου ἀντικειμένου, ἱεροῦ θεοῦ τινος.

Ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι πρῶτος Φεῖδων ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἔκοψε περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 7 ἐκ. π. Χ. τὰ πρῶτα ἐν Αἰγίνῃ νομίσματα, ἀργυρᾶ, ἔχοντα τύπον τὴν χελώνην, σύμβολον τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, ὣν ὡς νομισματικὴ μονὰς ἐλήφθη ὁ στατήρ, τὸ δίδραχμον (ἢ δραχμὴ εἶναι τὸ κυρίως ἐθνικὸν νόμισμα τῶν Ἑλλήνων), ζυγίζων 194 κ(όκκους). Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τοῦ προτέρου ὀβελοειδοῦς σχήματος τῶν νομισμάτων ὁ Φεῖδων συλλέξας εἰς δέσμας ὀβελοῦς ἐκ τῶν τέως ἐν κυκλοφορίᾳ ὄντων ἀνεκρέμασεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἐν Ἄργει Ἡραίου, ὅπου καὶ ἀνευρέθησαν κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς, ἀποκείμενοι νῦν ἐν τῷ Νομισματικῷ Μουσείῳ (Π. Α' 2.β (δραχμὴ) Τάλαντον πολὺ ἀρχαῖον, αὐτόθι 1). Τὰ νομίσματα τὰ κοπέντα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ στατήρος τοῦ ζυγίζοντος 194 κ. καλοῦνται Αἰγινναῖα (ἢ καὶ χελῶναι ἐκ τοῦ συμβόλου) καὶ Αἰγινητικὸν τὸ νομισματ. τοῦτο σύστημα, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐν χρήσει εἰς μέγα μέρος τῆς Ἑλλάδος καὶ δὴ καὶ ἐν Ἀθήναις μέχρι Σόλωνος. Αἰγιν. νομίσματα ἐν Π. Β' 1.

Ἀφ' ἑτέρου οἱ Εὐβοεῖς καὶ δὴ οἱ ἐμπορικώτατοι καὶ ναυτικώτατοι Χαλκιδεῖς καὶ Ἐρετριεῖς ἔκοψαν νόμισμα κατὰ τὸ κληθὲν Εὐβοϊκὸν σύστημα, καθ' ὃ ὁ στατήρ, τὸ δίδραχμον, ἐζύγιζε μόνον 135 κ. Τὸ σύστημα τοῦτο ἠσπάσθησαν αἱ πολυπληθεῖς ἀποικίαι τῆς Χαλκίδος ἐν τῇ Χαλκιδικῇ καὶ πρὸς Δ ἐν Σικελίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ καὶ πολλαὶ ἄλλαι Ἑλληνικαὶ πόλεις. Ὅθεν ὅλη ἡ Ἑλλάς εἶχε χωρισθῆ κατὰ τὰ δύο ταῦτα νομισματικὰ συστήματα, τὸ βαρύτερον Αἰγινητικὸν καὶ τὸ ἐλαφρότερον Εὐβοϊκὸν (αἱ ὑποδιαίρέσεις ἐν ἑκατέρῳ αἱ αὐταί : 6 ὀβ = 1 δρ, 100 δρ. = 1 μναῖ, 60 μναῖ = 1 ταλ).

Αἱ Ἀθήναι μέχρι τοῦ Σόλωνος δὲν εἶχον κόψει ἴδιον νόμισμα, διότι πρὸ τούτου δὲν εἶχον ἀναπτύξει τὴν ἐμπορίαν, ἀλλὰ μετεχειρίζοντο Αἰγίναια νομίσματα. Πρῶτος ὁ Σόλων ἰδρύσας νομισματοκοπεῖον ἐν Ἀθήναις ἐκόψε τὰ πρῶτα Ἀθηναϊκὰ νομίσματα, τὰς γλαυκὰς (ἐκ τῆς ἐπιτετυπωμένης γλαυκῆς συμβόλου τῆς Ἀθηνᾶς) προσχωρήσας εἰς τὸ ἐλαφρότερον Εὐβοϊκὸν σύστημα, οὗ 100 δραχμαὶ ἦτοί 1 μνᾶ ἰσοδυνάμου κατὰ τὸ βάρος πρὸς 70 περίπου Αἰγίνας δραχμᾶς (ἀκριβῶς $194 : 135 = 100 : 69 \frac{57}{97}$) καὶ οὕτως ἔχομεν ἤδη τὸ Ἀττικοεὐβοϊκὸν σύστημα. Εἰς τοῦτο προέβη ὁ Σόλων δι' ἐμπορικοὺς λόγους πρὸς διευκόλυνσιν καὶ ἀνάπτυξιν ἐμπορικῶν σχέσεων τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὴν Εὐβοίαν καὶ δὴ τὴν Χαλκίδα, Ἐρέτριαν καὶ πρὸς τὰς ἐν τῇ Χαλκιδικῇ καὶ ἐν Σικελίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ ἀποικίας αὐτῶν καὶ τέλος πρὸς τὴν Κόρινθον, ὅπου ἐκράτει παρόμοιον σύστημα. Ὅρισας δὲ ποινὴν θανάτου κατὰ παντὸς παραχάρακτου κατέστησε τὰ Ἀττικὰ νομίσματα περιζήτητα διὰ τὴν γνησιότητα καὶ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ βάρους αὐτῶν καὶ πανελληνία, προήγαγε δὲ καὶ τὸ ἀττικὸν ἐμπόριον.

Ἐπειδὴ ὁ Αἰγίνατος στατήρ ἐζύγιζε 194 κ., ὁ δὲ Ἀττικὸς μόνον 135, ἠλαττώθη πράγματι τὸ βάρος καὶ ἡ (οὐσιαστικῇ) ἀξία τοῦ νομίσματος ὑπὸ τοῦ Σόλωνος καὶ ὁμοίως ὁ Ἀριστοτέλης ὁμιλεῖ περὶ αὐξήσεως τὴν ἀντίληψιν ταύτην ἐξηγοῦμεν σκεπτόμενοι ὅτι τὸ αὐτὸ ἄργυρον, τὸ ὁποῖον πρότερον κοπτόμενον ἔδιδε μόνον 70 Αἰγίνας δραχμᾶς, τὸ αὐτὸ νῦν δίδει 100 ἀττ. δραχ., ἢ γενικῶς: τὸ αὐτὸ ποσὸν ἀργύρου ἀντιπροσωπεύεται νῦν ὑπὸ μεγαλύτερου ἀριθμοῦ νομισμάτων.

[Ἐπεστηρίχθη καὶ ἡ γνώμη ὅτι πρὸ τοῦ Σόλωνος ἦσαν ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἀττικῇ ἴδια νομίσματα κοπέντα αὐτόθι, φέροντα τύπον μικρᾶν γλαυκᾶ, ἀμφορέα, ἵππον, τρισκελῆς κλπ. κατὰ τὸν Εὐβ. σταθμητ. κανόνα καὶ ὅτι τοῦ αὐτοῦ τύπου ἦσαν καὶ τὰ Σολώνεια: τὰ δὲ φέροντα κεφαλὴν Ἀθηνᾶς ἀρχαϊκῆς τεχνοτροπίας, τὰ ὁποῖα ὑπετίθετο ὅτι ἦσαν Σολώνεια, εἶναι νεώτερα τοῦ Σόλωνος. Προσολώνεια καὶ Σολώνεια ἴδὲ ἐν Π. Β'. 2 καὶ νεώτερα τοῦ Σόλωνος αὐτόθι 3.]

2. **Τὰ μέτρα.** Τὰ ἐν γενικῇ χρήσει παρὰ τοῖς Ἑλλησι μέτρα (χωρητικότητος) ἦσαν τὰ εἰσαχθέντα ὑπὸ τοῦ Φεῖδωνος καὶ διὰ τοῦτο καλούμενα Φειδώνεια, ἀντὶ τῶν ὁποίων εἰσάγονται ὑπὸ τοῦ Σόλωνος ἐν Ἀττικῇ τὰ Σολώνεια μείζονος χωρητικότητος τῶν Φειδωνείων ἐν ἀναλογίᾳ 13 (Σολών.): 12 (Φειδ.). π. χ. ὁ Σολ. μέδιμνος = 52 λίτραι (περίπου), ὁ Φειδ. μέδιμνος = 48 λ., ἐπίσης ὁ Σολ. μετρητής = 39 λ. (περίπου), ὁ Φειδ. μετρητής = 36.

Σταθμά. Ἐπειδὴ τὸ Σολ. τάλαντον βάρους ἐζύγιζεν ὅσον 63 μναὶ νομισματος, ὑποδιαιρούμενον ὁμοίως εἰς 60 μνάς, ἦτο βαρύτερον τοῦ νομισματικοῦ ταλάντου κατὰ 3 νομισμ. μνάς, ὅθεν κατ' ἀναλογίαν αἱ μονάδες τῶν σταθμῶν (τάλαντον, μνα, στατήρ, δραχμή, ὀβολός) ἦσαν βαρύτεραι τῶν ἀντιστοίχων νομισματικῶν κατὰ 5 % (3 ἐπὶ τῶν 60, 5 ἐπὶ τῶν 100).

11. **Εἰς Αἴγυπτον.** Ἐπὶ τῆς δυναστείας τῶν Ψαμμιτιχιδῶν οἱ Ἕλληνες ἠξιοῦντο ἐν Αἰγύπτῳ πάσης προστασίας, ζωηρόταται δὲ ἦσαν αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου, πολλὰ δὲ ἑλλην. ἀποικίαι ἰδρύθησαν ἐκεῖ. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ Σόλων ὡς ἔμπορος ἀποδημεῖ ἐκεῖ, ὅπου καὶ πολλὰ εἶχε νὰ μάθῃ παρὰ τῶν σοφῶν τῆς χώρας ἱερέων· ἐκεῖ ἤκουσε καὶ τὸν Ἡρόδον περὶ τῆς Ἀτλαντίδος, γῆσου ἐν τῇ Ἀτλαντικῇ ὠκεανῇ πρὸς Δ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν μεγίστης, πολυανθρωποτάτης καὶ πλουσιωτάτης, καταποντισθείσης ἐν μιᾷ νυκτὶ ὑπὸ σεισμοῦ καὶ πλημμύρας.

12. **Γῆ.** Τὸν ἀρχέγονον ἄνθρωπον κατέπληττε τὸ μέγεθος τῆς ἀπεράντου γῆς καὶ ἡ θέα τῶν ἀπέτρων ζήρων, φυτῶν καὶ ὑδάτων, τὰ ὁποῖα ἐγεννῶντο καὶ ἐτρέφοντο ἐξ αὐτῆς, μέλλοντα μετ' ὀλίγον νὰ μαρανθῶσι καὶ ἀποθάνωσι, ἐν ᾗ ἀενάως νέα ζοιὴ ἀνακῦπτει ἐξ αὐτῆς· διὰ τοῦτο ἐθεοποιήθη, ἐνομισθῆη μήτηρ καὶ τροφὸς πάντων τῶν ὄντων, θεῶν καὶ ἀνθρώπων, καὶ ἐκλήθη μήτηρ μεγίστη τῶν Ὀλυμπίων δαιμόνων.

Ὅρους. Οὕτως ἐκαλοῦντο στῆλαι λίθιναι, ἃς ἐνεπήγγινεν ὁ δανειστὴς περὶ τὰ ἔρια (πρόλ. τοὺς σημερινοὺς ὀροσήμεους λίθους) τοῦ κτήματος τοῦ ὀφειλέτου δηλοῦσαι ὅτι τὸ κτήμα ἦτο ἐνυπόθηκον. Ἐπὶ τῶν στηλῶν ἐγράφετο τὸ ὄνομα τοῦ δανειστοῦ καὶ τὸ

ποσὸν τοῦ χρέους (παράδειγμα ὄρου : Ἐπὶ Θεοφράστου ἀρχοντος ὄρος χωρίου τιμῆς ἐνοφειλομένης Φανοστράτῳ Παιανεὶ XX = 2000 ὄρ.). Κτήματα ἐλεύθερα ὑποθήκης ἐκαλοῦντο *ἀστικτα*, μὴ ἐστιγμένα δι' ὄρων.

Πραθέντας. Ἴσως ἐξαγοράσας διὰ χρημάτων ἐκ τοῦ δημοσ. ταμείου.

Τὸ ἔργον αὐτοῦ ὁ Σόλων ἐπεσφράγισε κηρύξας γενικὴν ἀμνηστίαν, δι' ἧς ἀνεκάλεσε πάσας τὰς ποινὰς τὰς ἐπιβληθείσας κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν στάσεων εἰς Ἀθηναίους πολίτας. Τότε ἀναμφιδόλως θὰ κατήλθον εἰς Ἀθήνας καὶ οἱ Ἀλκμεωνίδαι, οἵτινες εἶχον καταδικασθῆ εἰς ἀειφυγίαν.

13. Τὴν ἀποδημίαν ἐποιήσατο 593—584 π. X.

[Ἐπὶ ἔτη τέτταρα 593 - 590 π. X.]

[Ἐτεὶ πέμπτῳ 589 π. X. Δευτέρα περίοδος 4 ἐτῶν: 588—585 π. χ.]

[Πάλιν ἔτεὶ πέμπτῳ 584 π. X.]

[2. Δαμασίας 583-581 π. X.]

Ἄρχοντας δέκα τῷ 581-0 π. X. ἀντὶ τῶν 9 ἀρχόντων ἢ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ κυρίως ἀρχοντος, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν συμφραζομένων. Ἡ πρᾶξις αὕτη ἦτο ἀντιδραστικὸν μέτρον κατὰ τῆς φιλαρχίας τῶν κομμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐγκατάλειψις τῆς κατὰ τὸ τίμημα διαιρέσεως τῶν πολιτῶν, ἣτις ἦτο θεμελιῶδες στοιχεῖον τῆς πολιτείας τοῦ Σόλωνος.

Ἄγροῦνοι=γεωμόροι, γεωργοί. Περὶ τοῦ Θησέως λέγεται ὅτι διήρесе τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς εὐπατρίδας, γεωμόρους καὶ δημιουργούς.

3. **Μεγάλην μεταβολὴν**, διότι οἱ εὐπατρίδαι εἶχον ἀπολέσει τὴν μεγάλην αὐτῶν πολιτικὴν ἐπιρροήν.

4. **Πάραλοι ἢ παράλιοι**: οἱ κατοικοῦντες τὴν Παραλίαν ἢ Πάραλον γῆν τῆς Ἀττικῆς τὴν τετραμμένην τὸ μὲν πρὸς τὴν Πελοπόννησον, τὸ δὲ πρὸς τὴν Εὐβοίαν καὶ Ἄνδρον. Ἦσχρολοῦντο εἰς τὴν ναυτιλίαν, ἀλιεῖαν καὶ τὴν συλλογὴν ἄλατος.

Πεδιεῖς καὶ πεδιακοὶ καὶ πεδιάσιοι οἱ πλούσιοι γειωκτῆμο-

νες οἱ κατοικοῦντες τὴν εὐφορον πεδιάδα τῆς Ἀττικῆς, τὰ περὶ τὴν πόλιν πεδινά.

Διάκριτοι οἱ κατοικοῦντες τὴν Διακρίαν, τὴν ὄρεινὴν χώραν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος πρὸς Β μέχρι Βραυρωνος πρὸς Ν, πένητες ὡς ἔχοντες ὄρεινὰ ἀγροὶ κτήματα ἢ ἀσχολούμενοι εἰς τὴν κτηνοτροφίαν.

Πεισίστρατος εὐπατριδῆς υἱὸς τοῦ Ἴπποκράτους, καταγόμενος ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Νηλειδῶν, εἰς ὃν ἀνήκε καὶ ὁ Ὀμηρικὸς Νέστωρ, οἱ λόγοι τοῦ ὁποίου ἦσαν γλυκύτεροι τοῦ μέλιτος· καὶ τοῦ Νέστορος υἱὸς ἔκαλεῖτο Πεισίστρατος. Παραδόξως καὶ πλείστοι τῶν Νηλειδῶν διεκρίνοντο διὰ τὴν εὐγλωττίαν αὐτῶν, ὡς ὁ Σόλων, Κλεισθένης, Περικλῆς, Ἀλκιδιάδης, Πλάτων. Ὁ πατήρ Ἴπποκράτης ἐρωτήσας ποτὲ τὸν Δία ἐν Ὀλυμπίᾳ ἔλαθε τὴν ἐπαγγελίαν ὅτι θὰ ἐγέννα υἱὸν μέγαν. Ὅντως ἐγεννήθη περὶ τὸ (500) π. Χ. ὁ Πεισίστρατος, ὅστις κληρονομήσας μέγαν πλοῦτον διένεμεν ἀφειδῶς χρήματα εἰς τοὺς πένητας, ἄφινε τοὺς οἴκους ἀνοικτοὺς καὶ τοὺς κήπους ἀφράκτους καὶ φιλοπροσήγορος εἰς πάντας πκρίστατο ἀφιλοκερδέστατος φίλος πάντων τῶν πιεζομένων.

5. **Οἱ τῶ γενεὶ μὴ καθαροί:** οἱ μὴ ἔχοντες γονεῖς Ἀθηναίους πολίτας.

Μετὰ τὴν τῶν τυράννων κατάλυσιν 511-0 π. Χ.

Διαψηφισμὸν. Τοῦτον ἐποίησε ἴσως τῶ 509 ἢ 508 π. Χ. ὁ Ἴσαγόρας πρὸ τῆς πολιτείας τοῦ Κλεισθέους, περὶ ὧν ὁ λόγος ἐν κ. 20.— Οἱ γνήσιοι παῖδες τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν γινόμενοι ἔφηδοι κατὰ τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας ἐνεγράφοντο εἰς τὸ **ληξιαρχικὸν γραμματεῖον**, τὸ μητρῆον τοῦ δήμου, εἰκοσαέτεις δὲ εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν πίνακα, τὸν περιλαμβάνοντα τὰ ὀνόματα πάντων τῶν δικαιουμένων νὰ μετέχωσι τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου. Ἐπειδὴ ὁμως πολλοὶ ἀμφιδόλου προελεύσεως κατώρθωνον νὰ ἐγγράφωνται εἰς ἀμφοτέρους τοὺς καταλόγους, πολλάκις ἐγένετο διαψηφίσις ἢ διαψηφισμὸς πρὸς ἀποβολὴν τῶν **παρεγγράπτων**. Πρὸς τοῦτο συνήρχετο ἡ ἐκκλησία (ἕστερον κατὰ δήμους). ἀνεγινώσκετο τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον καὶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς πίναξ καὶ με-

τὰ τὴν ἐκφώνησιν ἐκάστου ὀνόματος ἠρωτᾶτο ὁ δῆμος· καὶ ὅπου μὲν οὐδεμία ἀντίρρησις ὑπῆρχεν, ἐκεῖνοι ἀνεγνωρίζοντο πολῖται· ἄλλως ἐπηκολούθει συζήτησις καὶ ψηφοφορία, μεθ' ἣν, ἐὰν ἦτο δυσμενής, ὁ παρέγγραπτος διεγράφετο ἀποδαλλόμενος τῆς πολιτείας.

14. Ἐν τῷ πρὸς Μεγαρέας πολέμῳ. Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ πολέμου, καθ' ὃν ἀνεκτήθη ἡ Σαλαμῖς ὑπὸ Σόλωνος (πρὸ τοῦ 600 π. Χ.), διότι τότε μόλις ἐγεννᾶτο ὁ Πεισίστρατος, ἀλλὰ περὶ νεωτέρου πολέμου γενομένου περὶ τὸ 570 π. Χ. στρατηγούντος τοῦ Πεισιστράτου. Οἱ Μεγαρεῖς δηλαδὴ βαρέως φέροντες τὴν ἀπώλειαν τῆς Σαλαμῖνος παρεσκευάζον αἰφνιδῶν ἐπίθεσιν, ὅπως ἀπαγάγῃσι τὰς Ἀθίδας ἐκ τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ τελουμένην ἑορτὴν τῆς Δήμητρος. Τοῦτο μαθὼν ὁ Π. ἔστησε τὴν νύκτα ἐνέδραν περὶ τὸ ἱερόν, μεταμφιέσας καὶ τινὰς τῶν στρατιωτῶν εἰς γυναῖκας ὡς τὰς ἑορταζούσας Ἀθίδας. Οἱ Μεγαρεῖς ἅμα ἀποδάντες ὀρμῶσι πρὸς σύλληψιν αὐτῶν, ἀλλ' ἐμπεσόντες εἰς τὴν ἐνέδραν φονεύονται πάντες, ὁ δὲ Πεισίστρατος μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν μετημφιεσμένων εἰς Μεγαρεῖς πλεύσας νύκτωρ ἐπὶ τῶν Μεγαρικῶν πλοίων εἰς Μέγαρα ὡς κομίζων δῆθεν εἰς τὴν πόλιν τὰς ἀπαχθείσας γυναῖκας ἠπάτησε τόσον τελείως τοὺς Μεγαρεῖς ἐξεληθόντας πρὸς ὑποδοχὴν τῆς λείας, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν· κατέλαβεν ὅμως τὸ ἐπίνειον τῶν Μεγάρων, τὴν Νίσαιαν, τὴν ὁποίαν ὕστερον οἱ Ἀθ. ἀπέδωκαν.

Ἐπὶ τῶν ἀντιστασιωτῶν, μόνον καὶ μόνον διότι ὑπερήσπιζε τὰ συμφέροντα τοῦ δήμου ἐναντῖον αὐτῶν.

Κορυνηφόρους. Οἱ σωματοφύλακες τῶν τυράννων ἐκαλοῦντο δορυφόροι ἢ λυκόποδες (ὡς περιδάλλοντες τοὺς πόδας αὐτῶν διὰ δέρματος λύκου), ἀλλ' ἐν τῷ ψηφίσματι ἐκαλοῦντο κορυνηφόροι πρὸς ἀποφυγὴν ὑπονοίας περὶ τῶν σχεδίων τοῦ Πεισιστράτου· ἦσαν δ' οἱ δοθέντες 50· τούτους αὐξήσας εἰς 400 κατέλαβε μετὰ τούτων τὴν ἀκρόπολιν τῆ 561-0 γενόμενος τύραννος.

Ἐξαράμενος τὰ ὅπλα. Βαθύγηρως ἐξήλθεν ἔνοπλος εἰς τὴν ὁδὸν καλῶν καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας νὰ πράξῃσι τὸ αὐτό, ἵνα πάντες ὀρμήσῃσι πρὸς καθαίρεσιν τοῦ τυράννου.

2. **Σόλων** ἐπέζησε τῆς τυραννίδος δύο ἔτη χωρὶς νὰ ἐνοχληθῆ ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου

3. **Ἐκτώ** ἔτει 556-5 π. Χ. Κατὰ τὴν φυγὴν ταύτην διέτριβεν ἐν Διακρίᾳ χωρὶς νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Ἀττικῆς.

Μετὰ ταῦτα. = μετὰ τὴν πρώτην ἐξορίαν.

4. **Θυγατέρα.** Ἡ θυγάτηρ τοῦ Μεγακλέους, ἣν ἔλαβε σύζυγον ὁ Πεισίστρατος, ἐκαλεῖτο Κοισύρα.

Παιανία ἡ-νιαία-ἡ-νία δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐπὶ τῶν Ἀκλιτύων τοῦ Ἰμηττοῦ οἱ κάτοικοι Παιανιεῖς.

Κολλυτῆς μέγας δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τμῆμα τῆς πόλεως, πρὸς ΝΔ τῆς ἀκροπόλεως πρὸς τὸ Μουσεῖον.

Θράτταν. Οὕτως ἐκαλοῦντο συνήθως αἱ δοῦλαι ἐν Ἀθήναις, διότι ὡς τὰ πολλὰ προήρχοντο ἐκ Θράκης. Ταύτην λέγεται ὅτι ὁ Πεισίστρατος ἐνύμφευσεν ὕστερον μετὰ τοῦ υἱοῦ Ἰππάρχου. Ἔβλεχεν ὕψος 4 πήχεων παρὰ 3 δακτύλους.

Τὴν θεόν.... Φαίνεται ὅτι εἶχε περιβάλει αὐτὴν ὡς Ἀθηναῖν Πρόμαχον φέρουσαν δόρυ, ἀσπίδα, θώρακα, κράνος.

Παραβατούσης. Τοῦ πολεμικοῦ ἄρματος ἐπέβαινον δύο, ὁ ἡνίοχος καὶ ὁ παραιδάτης (ὁ πολεμιστής). Π I'. 1. Τοῦ ἄρματος προηγῆθησαν ὡς πρόδρομοι κήρυκες λέγοντες πρὸς τοὺς Ἀθηναίους: «Δέχεσθε, ὦ Ἀθηναῖοι, εὐμενῶς τὸν Πεισίστρατον, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ Ἀθηναῖα, τιμήσασα ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, κατάγει εἰς τὴν ἑαυτῆς ἀκρόπολιν». Ὁ Πεισίστρατος γενόμενος τὸ πρῶτον τύραννος κατῆκει ἐν ἀκροπόλει πρὸς Δ τοῦ Ἐρεχθελου ἔχων τὸ τυράνειον αὐτοῦ παρὰ τὸν παλαιὸν βωμὸν τοῦ Ἐρκειου Διός, ὅπου ἦσαν τὸ πάλαι τὰ ἀνάκτορα τῶν παλαιῶν τῆς χώρας βασιλέων, ὡς συγγενῆς αὐτῶν καὶ διάδοχος, Νηλεΐδης τὸ γένος.

15. **Φοβηθεῖς.** Ἐπειδὴ ὁ Πεισίστρατος ἐφέρετο ὑβριστικῶς πρὸς τὴν Κοισύραν μὴ θέλων νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτὴν ὡς σύζυγον, ὡς ἀνήκουσαν εἰς τὸν οἶκον τῶν ἐναγῶν, ὁ Μεγακλῆς ὁμοφρονήσας μετὰ τοῦ Λυκούργου ἐξέβαλεν αὐτὸν τὸ δεύτερον. Ὁ Πεισίστρατος ἐκηρύχθη ἄτιμος, ἡ οὐσία ἐδημεύθη, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῆ ἀγοραστῆς αὐτῆς. Μόνον οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἐτῶν τῆς

α'. τυραννίδος και τῆς β'. ἐξορίας εἶναι ἀσφαλεῖς, οἱ ἄλλοι φαίνεται ὅτι εἶναι ἐφθαρμένοι.

2. **Θερμαῖος κόλπος:** ὁ Θερμαῖκός, ὁ τῆς Θεσσαλονίκης, καλουμένης πρότερον Θέρμης.

Ῥαίκελος θ., ἡ Μακεδονικὴ Αἶνος, πόλις κειμένη πρὸς Ν τοῦ δυτικοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Χαλκιδικῆς, τοῦ κειμένου ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λουδίου και τοῦ Ἀξιοῦ.

Πάγγαιον (σπανίως Παγγαῖον) ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης, τοῦ Στρυμόνος και τοῦ παραποτάμου αὐτοῦ Ἀγγίτου, διάσημον διὰ τὰ ἐν αὐτῇ χρυσορυχεῖα και ἀργυρορυχεῖα, τὰ ὅποια ἐξεμεταλλεύθη ὕστερον και ὁ Φίλιππος, ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, κόψας τὰ Φιλίππεια (νομίσματα). Παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Στρυμόνος φαίνεται ὅτι εἶχε πλούσια κτήματα και ὁ Πεισίστρατος, ἐξ ὧν εἰσέπραξεν ἤδη χρήματα πολλά.

Εἰς Ἐρέτριαν. Διότι ἐκεῖθεν ἠδύνατο γὰρ συγεννοῖται μετὰ τῶν ἀφωσιωμένων Διακρίων και γὰρ ἀποδιδασθῆναι εἰς τὴν Ἀττικὴν εἰς πᾶσαν στιγμὴν. Ἐν Ἐρετρίᾳ ὑπῆρχε τότε ἀριστοκρατικὴ πολιτεία ἰππέων.

Πάλιν. Φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν β'. ἐξορίαν ὁ Πεισίστρατος φεύγων ἐξ Ἀθηνῶν εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν Ἐρέτριαν, ὁπόθεν ἀπῆλθεν εἰς Μακεδονίαν.

Λύγδαμιν ἐκ Νάξου, ὅστις γενόμενος τύραννος ὑπῆρξε δεινὸς ἀντίπαλος τῶν ἀριστοκρατικῶν, ἐκπεσὼν δὲ ὑπὸ τούτων συνέδραμε τὸν Πεισίστρατον εἰς τὴν β'. κάθοδον και ὑποστηρικθῆναι ὑπ' αὐτοῦ ἔπειτα ἐγένετο πάλιν τύραννος τῆς Νάξου.

Θηβαίων. Οὗτοι ὑπεστήριξαν ἐκθύμως τὸν Πεισίστρατον ὡς φθονοῦντες τὴν αὐξανομένην δύναμιν τῆς ὁμόρου Ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας.

3. **Ἐπὶ Παλληνίδι.** Παλλήνη δημος τῆς Ἀττικῆς ΝΔ τοῦ Πεντελικοῦ, μεταξὺ αὐτοῦ και τῶν βορείων κλιτύων τοῦ Ἰμηττοῦ, 15 χμ. μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἀπὸ Μαραθῶνος εἰς Ἀθήνας. **Παλληνίς** = τὸ ἱερὸν τῆς Παλληνίδος Ἀθηνῶν· **ἐπὶ Παλληνίδι** = πλησίον τοῦ ἱεροῦ τῆς Π. Ἀθηνῶν.

Οἱ Ἀθ. μαθόντες ὅτι ὁ Π. βαδίζει πρὸς τὰς Ἀθήνας ἀντεπεξ-
ῆλθον πανστρατιᾷ καὶ ἐστρατοπέδευσαν ἐν Παλλήνη, ὅπου ἀμέ-
ριμοι ἐλάμβανον τὸ γεῦμα· αἴφνης ὅμως ὁ Π. προσβαλὼν αὐτοὺς
ἀνετοίμους τρέπει εἰς ἀτακτον φυγὴν. Φοβούμενος ὅμως ἀνασύντα-
ξιν τῶν Ἀθηναίων καὶ ἀντίστασιν ἀπολύει πρὸς αὐτοὺς τοὺς υἱοὺς
ἐφίππους, οἵτινες καταφθάνοντες τοὺς φεύγοντας προσεφώνουσι
αὐτοὺς φιλοφρόνως κατ' ἐντολὴν τοῦ πατρὸς καὶ προέτρεπον νὰ
μεταδῇ ἕκαστος ἀφόδως εἰς τὰ ἴδια ἔργα· ἢ νίκη ὑπήρξεν ἀναί-
μακτος ἀνευ θλιβερῶν ἀναμνήσεων τῶν Ἀθηναίων, ἢ στρατιὰ αὐ-
τῶν διελύθη, ὁ Πεισίστρατος ἐγένετο τὸ τρίτον τύραννος, οἱ δὲ
Ἀλκμεωνίδαι ἔφυγον ἐκ τῆς πόλεως.

4. **Ἐν τῷ Θησείῳ.** Πλείστοι δέχονται ὅτι τὸ Θησεῖον ἔκειτο
πλησιέστερον πρὸς τὴν ἀκρόπολιν, τὸ δὲ σήμερον λεγόμενον Θη-
σεῖον ἦτο γὰρ τοῦ Ἡφαίστου. Τινὲς φρονοῦσιν ὅτι τὸ σημερινὸν
Θησεῖον εἶναι αὐτὸ τὸ ἀρχαῖον. Ἐν τῇ περιόδῳ αὐτοῦ ἐγένετο ἢ
ἐπιθεώρησις στρατ. σωμάτων καὶ ὁ καταυλισμὸς αὐτῶν πολλάκις.

Τὸ Πρόπυλον. Εἶναι τὸ πρόπυλον τῶν Πελασγικῶν τειχῶν
τῶν περιβαλλόντων τὴν ἀκρόπολιν, οὗ λείψανα σφίζονται ὀπισθεν
τῆς νοτίας πλευρᾶς τῶν Περικλείων προπυλαίων. Διδακτικῶν σ.
52. Μετεχειρίσθη τὸν τύπον πρόπυλον πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως,
διότι ἀκούοντες προπύλαια θὰ ἐστρέφομεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν
πρὸς τὰ τοῦ Περικλέους.

16. 5. **Οἱ κατὰ δήμους δικασταί:** κινητὰ δικαστήρια, πε-
ριερχόμενα τὴν Ἀττικὴν καὶ δικάζοντα κατὰ χώραν τὰς διαφοράς.

Καταβαίνοντες. Πρὸς ἀποσόδησιν καθόδου τῶν πολιτῶν εἰς
τὴν πόλιν λέγεται ὅτι οἱ Πεισιστρατίδαι ἐπέβαλον εἰς τοὺς ἀγρό-
τας τὴν χρῆσιν χονδροειδοῦς περιβολῆς κρασπεδομένης διὰ δέρ-
ματος προβάτου, ἵνα αἰσχύνωνται οὗτοι νὰ κατέρχωνται εἰς τὴν
πόλιν.

6. **Ἀτελὲς χωρίον.** Κατ' ἄλλην παράδοσιν ὁ χωρικὸς εἶπεν
ὀδύνας καὶ σφακέλους (πόνους μετὰ σπασμῶν). Ἐντεῦθεν καὶ ἡ πα-
ροιμία: καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν.

7. **Εἰρήνην** πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις καὶ ἡσυχίαν ἐν τῇ χώρᾳ.

Και ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τοῦ Πεισιστράτου ὑπῆρξε λαμπροτάτη. Συνοδεύετο ἤδη στενῶς μετὰ τῆς Νάξου, Ἐρετρίας, Θηβῶν καὶ Ἄργους (ἕστερον περὶ τούτου ὁ λόγος), συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τῶν ἡγεμόνων τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, διὰ ξενίας πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας καὶ κατέλαβε τὸ Σίγειον τῆς Τρωάδος παρὰ τὸν Ἑλλησπόντον, οὗ ἐγκαθίδρυσε τύραννον ἓνα τῶν υἱῶν.

Ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος. Ὁ Κρόνος υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ἐκθρονίσας τὸν πατέρα ἐγένετο ἄρχων τοῦ σύμπαντος, ἕως καὶ αὐτὸς καθηρέθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ Διός. Κατὰ τὰς ἀρχαίας παραδόσεις ἐπὶ Κρόνου ὑπῆρξεν ὁ λεγόμενος χρυσοῦς αἰὼν· τότε οἱ ἄνθρωποι ἀναστρεφόμενοι μετὰ θεῶν ἔζων ὡς θεοί, ἀμέριμνοι, μακάριοι, διότι ἡ γῆ αὐτομάτως παρήγε πλουσίους καρπούς, μὴ γηράσκοντες, ἀπαθνήσκοντες δὲ ὡς εἰ παρεδίδοντο εἰς ὕπνον.

8. Κατὰ τοὺς νόμους. Τὸ Σολώνειον πολίτευμα ἔμεινε κατὰ τὰ ἄλλα ἀναλλοίωτον πλην ὅτι ὁ Πεισιστρατος καὶ οἱ Πεισιστρατίδαι ἐφρόντιζον μέλος τι τῆς οἰκογενείας αὐτῶν νὰ λαμβάνη ἐν τῶν σπουδαίων ἀξιωματίων.

9 Ταῖς βοηθείαις. εἶναι αἱ χρηματικαὶ προκαταβολαί, τὰ βοηθήματα τὰ παρεχόμενα ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου εἰς ἀπόρους πρὸς ἀγορὰν σπόρου, ἀρότρου, κτηνῶν κ.τ.λ.

10. Πρῶτοι, διότι δὲν ἐπέδαλλον τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου.

17. Ἐπὶ Φιλόνεω 528-7 π. X. (κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 527).

2. Δηροῦσιν, διότι ὑπῆρχε διαφορὰ ἡλικίας μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν 30 ἐτῶν καὶ πλέον, ἐν τῷ πολέμῳ δὲ πρὸς Μεγαρέας περὶ Σαλαμῖνος (τῇ εἰσηγήσει τοῦ Σόλωνος) μόλις θὰ εἶχε γεννηθῆ.

3. Γαμετὴ ἢ Ἀθηναία, ἧς ἀγνωστον τὸ ὄνομα.

Οἱ ἐκ τῆς Ἀργείας καλοῦνται ὑπὸ τῶν συγγραφέων νόθοι, διότι ἀπὸ τοῦ 451 π. X. ἐψηφίσθη τῇ εἰσηγήσει τοῦ Περικλέους νόμος, καθ' ὃν γνήσιοι ἐθεωροῦντο οἱ παῖδες οἱ ἐξ ἀμφοῖν ἀστοῖν· ὅθεν ξένοι γυναῖκες δὲν ἠδύναντο νὰ λογισθῶσι νόμιμοι σύζυγοι καὶ τὰ τέκνα τῆς ξένης ἦσαν νόθοι καὶ ξένοι. Ὁ Ἄριστ. καλεῖ αὐτὴν Ἀργείαν, ἵνα μὴ τις ὑποθέσῃ διὰ τὰ κατωτέρω ὅτι ἦτα ἐξ Ἀμπρακίας.

Θέτταλος. Ὁ Ἡγησίστρατος εἶχε τὸ παρωνύμιον τοῦτο οὐχὶ ὡς διακριτικόν: Ἡγησίστρατος ὁ Θετταλός, ἀλλ' ὡς τὴν συνήθη προσηγορίαν, ἣτις ὑπεσχέλισε τὸ γενέθλιον ὄνομα Ἡγησίστρατος. Ἔλαβε δὲ τὸ παρωνύμιον τοῦτο ἐκ φιλοφροσύνης πρὸς τοὺς συμμάχους τοῦ οἴκου Θεσσαλούς.

4. Τῶν Κυψελιδῶν. Ἡ Κόρινθος κατ' ἀρχὰς ἐδασιλεύετο, εἰς δὲ τῶν βασιλέων αὐτῆς ὁ Βάκχης ἐγένετο ἰδρυτῆς τῆς δυναστείας τῶν Βακχιαδῶν, ἐφ' ὧν ἡ Κόρινθος ἀνῆλθεν εἰς μεγίστην ναυτικὴν, ἐμπορικὴν καὶ βιομηχανικὴν ἀκμὴν. Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πέμπτου Βακχιάδου βασιλέως οἱ 200 οἴκοι τῶν Βακχιαδῶν οἱ συγγενεῦοντες πρὸς τὸν βασιλικὸν κατέλυσαν τὴν βασιλείαν καὶ ἔδρυσαν ὀλιγαρχίαν, καθ' ἣν ἐκυβέρνησα τὴν πολιτείαν ἐνιαύσιος ἄρχων, λαμβανόμενος ἐκ περιτροπῆς ἐκ πάντων τῶν οἴκων τῶν Βακχιαδῶν, καλούμενος πρύτανις, ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ Βακχιαδαὶ ἀπετέλουν τὸ συμβούλιον αὐτοῦ καλούμενοι βασιλεῖς.

Ἐνεκα τῆς τυραννικῆς διοικήσεως τούτων ὁ Κορινθίος Κύψελος, συγγενῆς τῶν Βακχιαδῶν, παραστάς ὡς προστάτης τοῦ καταπιεζομένου δήμου καὶ ὑποστηρικθὲς ὑπ' αὐτοῦ ἐγένετο τύραννος, τυραννήσας ἐπὶ 30 ἔτη ἀπὸ τοῦ 658 ἢ 655 π. Χ. Ἐπὶ τῆς λαμπροτάτης τυραννίδος αὐτοῦ ἐκτίσθησαν πλεῖσται ἀποικίαι τῶν Κορινθίων, ἐν αἷς καὶ ἡ Ἄμπρακία (Ἄρτα), ἐν ᾗ ἐτυράννει κλάδος τοῦ οἴκου τῶν Κυψελιδῶν. Ἀλλὰ πότε ἐνυμφεύθη ὁ Π. τὴν Τιμώνασσαν; Ἐὰν ἐνυμφεύθη αὐτὴν κατὰ τὴν πρώτην περιόδον τῆς τυραννίδος, ὅπερ ἀπίθανον, διότι τοιοῦτος γάμος δὲν θὰ ἦτο ἀρεστός τοῖς ὑπηκόοις, ἐφ' ὅσον ἔζη ἡ Ἀθηναία, ἡ νόμιμος σύζυγος, ὁ Ἡγησίστρατος κατὰ τὴν μάχην τῆς Παλλήνης τιθεμένην τῇ 539 ἢ 536 ἢ 535 ἢ 533 π. Χ. θὰ εἶχεν ἡλικίαν κατ' ἀνώτατον ὄριον κυμαινομένην μεταξὺ τῶν ἐτῶν 21, 23, 24 ἢ 26. Ἐὰν ἐνυμφεύθη αὐτὴν κατὰ τὴν α'. ἔξωσιν, ὅπερ καὶ πιθανώτερον, διότι τότε θὰ εἶχε τὴν ἀνάγκην τοῦ Ἄργους, θὰ ἦτο κατὰ 6 ἔτη τοῦλάχιστον νεώτερος (15-20 ἐτῶν κατ' ἀνώτατον ὄριον), δυνάμενος νὰ κομίσῃ εἰς τὸν πατέρα τὴν ἐξ Ἄργους ἐπικουρίαν.

18. Φιλόμουσος, διότι ἀποστείλας πεντηκόντορον ἐκόμισεν

εἰς τὴν αὐλὴν τὸν λυρικὸν ποιητὴν Ἀνακρέοντα. ἐκράτει παρ' ἑαυτῷ διὰ μεγάλων τιμῶν καὶ δώρων τὸν λυρικὸν ποιητὴν Σιμωνίδην, ἐκάλεσε τὸν ποιητὴν Λάσον τὸν Ἑρμιονέα, διερρύθμισεν ἐπὶ τὸ τελειότερον τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων καὶ ἐπέγραψεν ἐπὶ τῶν Ἑρμῶν ἐλεγεία (δίστιχα), τὰ ὁποῖα αὐτὸς εἶχε ποιήσει, ὡς

Ἐν μέσσω γε Θοῆς τε καὶ ἄστεο., ἄνερ, ὃδ' Ἑρμῆς
(ἰδὲ Π. Γ'. 3)

(ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς, ἐπὶ δὲ τῆς ἐτέρας)

Μνήμα τόδ' Ἰππάρχου· στείχε δίκαια φρονῶν.

Ἡ Μνήμα τόδ' Ἰππάρχου· μὴ φίλους ἐξαπάτα κλπ.

2. **Κανηφορεῖν Παναθηναίοις.** Τὰ Παναθήναια προεκάλλουν μὲν συρροὴν πολλοῦ πλήθους ἀπὸ τοῦ 566 π. Χ., ὅτε προσετέθησαν εἰς αὐτὰ γυμνικοὶ ἀγῶνες, ἀλλ' ἕκτακτον μεγαλοπρέπειαν προσέλαβον ἀπὸ τοῦ Πεισιστράτου καὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν. Ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἦσαν α) τὰ μικρὰ Π. τελούμενα κατ' ἔτος, καὶ β) τὰ μεγάλα Π. κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος, διαρκοῦντα πιθανῶς 12 ἡμέρας· κατὰ ταύτας ἐγίνοντο ἀγῶνες μουσικοὶ καὶ γυμνικοί, ἄθλα δ' ἐδίδοντο Παναθηναϊκοὶ ἀμφορεῖς πλήρεις ἐλαίου ἐκ τῶν μοριῶν, ἐλαιῶν φυτευθειῶν ἐκ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας. Ἡ τελευταία ἡμέρα ἦτο σπουδαιοτάτη, διότι κατὰ ταύτην ἐκομίζετο εἰς τὴν ἀκρόπολιν ὁ ἱερὸς πέπλος τῆς θεᾶς, ὃν εἶχον ὑφάνει εὐγενεῖς παρθένοι τῶν Ἀθηναίων ἐκλεγόμεναι ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἐνυφαίνουσαι ἐν αὐτῇ τοὺς ἄθλους τῆς θεᾶς ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἡ πομπὴ συνηθροίζετο ἐν τῇ ἔξω Κεραμεικῇ, ὁ πέπλος ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τοῦ ἴστοῦ τροχηλάτου νεώς, ἠκολούθουν δὲ πάντες οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηναίων, οἱ γέροντες φέροντες κλάδους ἐλαίας (θαλλοφόροι), εὐγενεῖς Ἀθηναῖαι παρθένοι οἰκογενειῶν ἀνεπιλήπτου τιμῆς φέρουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κανᾶ ἔχοντα προσφοράς τῇ θεᾷ (κανηφόροι), αἱ γυναῖκες τῶν μετοίκων φέρουσαι ὑδρίας (ὑδριαφόροι), αἱ θυγατέρες αὐτῶν τὰ σκιάδια (σκιαδηφόροι), οἱ ἄνδρες σκάφας (σκαφηφόροι), μετεῖχον οἱ ὀπλίται, ἵππεῖς, ἠχο-

λούθουν οί βόες και τὰ ἄλλα θύματα κλπ. (πρὸλ. τὴν ξυφορόρον τοῦ Παρθενῶνος).

Ἀριστογείτων ὁ προτιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρμόδιου φίλος.

3. **Δεωκόρειον** ἱερὸν ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τῶν β θυγατέρων τοῦ ἥρωος Δέω, θύσαντος αὐτάς πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς πόλεως ἀπὸ μεγάλου λιμοῦ ἔκειτο ἐν τῇ κέντρῳ τοῦ ἔσιω Κεραμεικοῦ τοῦ περιλαμβάνοντος και τὴν ἀγοράν.

Ἀπέκτειναν 514 π. Χ.

4. **Ὁ λεγόμενος λόγος.** Κατὰ τὴν παράδοσιν ταύτην ὁ Ἴππίας διέταξε τοὺς μετὰ τῶν ὄπλων πομπεύοντας νὰ ἀπέλθωσιν ἄνευ τῶν ὄπλων εἰς θέσιν, ἣν ὑπέδειξε. Καὶ ἐκεῖνοι μὲν ἀπήλλθον εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν θέσιν νομίζοντες ὅτι θὰ εἴπη τι πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἴππίας, ἀλλ' ὁ τύραννος ἀφαιρέσας πρῶτον τὰ ὄπλα αὐτῶν διὰ τῶν δορυφόρων προέβη ἔπειτα εἰς τὴν σύλληψιν πάντων τῶν ὑπόπτων και τῶν φερόντων ἐγχειρίδια, διότι οἱ πομπεύοντες ἠφείλον μόνον ἀσπίδα και δόρυ νὰ φέρωσι.

Οἱ Ἀθηναῖοι τιμῶντες τοὺς τυραννοκτόνους ἔστησαν μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς τυραννίδος ἀνδριάντας αὐτῶν χαλκοῦς, ὁ δὲ Καλλίστρατος ἐποίησεν ὀλίγον μετὰ τὰ Περσικὰ τὸ ἀκόλουθον ποίημα, ἀδόμενον ἐν τοῖς συμποσίοις:

*Ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος φρορήσω
ὡσπερ Ἀρμόδιος κἀριστογείτων,
διετὸν τύραννον κτανέτην
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.*

*Φίλιταθ' Ἀρμόδιε, οὔτι που τέθνηκας,
νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλλεὺς
Τυδείδην τέ φασιν ἐσθλὸν Διομήδεα.*

Ἐν τούτῳ οὐδὲν λέγεται περὶ δοράτων και ἀσπίδων, ἀλλὰ μόνον περὶ κεκρυμμένων ξιφῶν.

19. **Ἐτει τετάρτῳ** 511-0 π. Χ.

2. **Μουνιχία.** Βουνώδης λόφος μεταξὺ Ν. Φαλήρου και Πειραιῶς, ὅστις διὰ τὸ ἐπίκαιρον τῆς θέσεως αὐτοῦ και τὸ ὕψος (225

ποδῶν) ὑπήρξεν ἐπὶ πολὺν χρόνον μεγίστης σημασίας διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ Πειραιῶς. Ὁ Ἐπιμενίδης ἐπὶ πολλὴν ὥραν παρατηρήσας αὐτὴν καὶ διαγνοὺς τὴν σημασίαν αὐτῆς εἶπε πρὸς τοὺς παρόντας ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τυφλὸς πρὸ τοῦ μέλλοντος· διότι, ἐὰν οἱ Ἀθ. ἐμάντευον πόσας πικρίας θὰ ποτίσῃ τὴν πόλιν ἢ θέσις, θὰ κατέτρωγον αὐτὴν διὰ τῶν ὀδόντων.

3. **Δειψύδριον** ἐν τῇ δυτικῇ πλευρᾷ τῆς Πάρνηθος (Ὁζιάς) [ἢ κατὰ τὸ μοναστήριον τοῦ Ἀγ. Νικολάου ἢ περὶ τὸν Πύργον τὸν ὑπερκεείμενον τοῦ Βαρυμπόπι]. Ἐπὶ τῆς Πάρνηθος, χωριζούσης πρὸς Β τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας, ἦσαν καὶ ἄλλαι ὄχυραι θέσεις, ἢ Φυλὴ, ἢ Δεκέλεια κλπ.

Σκόλια (σκολιὸς β = στρεβλὸς) = συμποτικὰ ἄσματα σύντομα, ἄδόμενα ἐν τοῖς συμποσίοις ὑπὸ τῶν ὀμοτραπέζων πινόντων. Ὁ ἄδων φέρων εἰς τὴν χεῖρα κλάδον θάφνης ἢ μύρτου ἐνεχειρίζε τοῦτον μετὰ τὴν ἠδὴν εἰς ἕντινα ἤθελε τῶν συνδαιτυμόνων οὐχὶ καθ' ἣν σειρὰν ἐκάθηντο, ἀλλὰ συνήθως λοξοειδῶς, ὅστις ὄφειλε νὰ ἄσῃ καὶ αὐτός. [Ἐὶς πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἐκλήθησαν οὕτω διὰ τὴν τολμηρὰν αὐτῶν παρέκκλισιν ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἀπλῶν δακτυλικῶν καὶ ἰαμβικῶν μέτρων.]

4. Ὁ ἐν Δελφοῖς νεῶς ἀπετεφρώθη τῇ 458 π. Χ. καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἱερεῖς προέδθησαν εἰς τὴν συλλογὴν πανελληνίων ἐράνων πρὸς ἀνέγερσιν νέου μεγαλοπρεπεστέρου ναοῦ. Ἀφ' οὗ συνελέχθησαν 300 τάλαντα, ἀνέλαβον τὴν κατασκευὴν τοῦ ἔργου οἱ ἐξόριστοι Ἀλκιμεωνίδαι, οἱ ὅποιοι ὁμῶς ἀντὶ νὰ ἐγείρωσι τὸν ναὸν ὄλον πύρινον κατὰ τὸ συμπεφωνημένον σχέδιον ἤγειραν τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν ἐκ Παρίου μαρμάρου καὶ οὕτως ὑπεχρέωσαν τοὺς ἄρχοντας τῶν Δελφῶν. Ἐντεῦθεν δὲ οἱ Ἀλκιμεωνίδαι εἶχον ἀφθονα χρήματα (300 τάλ.) εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν ἐκ τῶν Πανελληνίων ἐράνων, διότι φαίνεται ὅτι ἐκ τῶν μακρῶν περιπετειῶν τοῦ οἴκου ὁ μέγας οἰκογενειακὸς πλοῦτος εἶχε φθαρῆ. Οἱ Ἀλκμ. ἦσαν ἀνεκαθεν πλούσιοι, τὸν δὲ πλοῦτον αὐτὸν εἶχεν ἐπαυξήσει καταπληκτικῶς ὁ Ἀλκμέων, ὅστις ξενίσας προφρόνως πρέσβεις τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Ἀλυάττου ἐλθόντας εἰς Δελφοὺς ἐκλήθη ὑπὸ

τοῦ βασιλέως εἰς Σάρδεις, ὅπου ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ βασιλικὸν θησαυροφυλάκιον καὶ νὰ ἀποκομίσῃ ἐκεῖθεν ὅσον χρυσὸν ἤθελε. Περιβληθεὶς εὐρύτατον χιτῶνα καὶ κοθόρνους οὐ μόνον ταῦτα ἐπλήρωσε χρυσοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν κόμην, ἐπιπάστων ψήγματα χρυσοῦ, καὶ τὰ ὦτα καὶ τὸ στόμα, ὥστε ὁ βασιλεὺς γελάσας ἐπὶ τῇ θεᾷ αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ καὶ ἄλλους θησαυροὺς. Τὸν πλοῦτον τοῦ οἴκου ἐπηύξησε καὶ ὁ γάμος τοῦ Μεγακλέους, υἱοῦ τοῦ Ἀλκίμεως, μετὰ τῆς πλουσιωτάτης Ἀγαρίστης, θυγατρὸς τοῦ τυράννου τῆς Σικυῶνος Κλεισθένης, περὶ ὧν ὕστερον ἐν τοῖς περὶ Κλεισθένης ὁ λόγος.

Ξένων. Ἡ ξενία εἶναι ἀρετὴ χαρακτηρίζουσα κυρίως λαοὺς οὐπω προηγμένους εἰς πολιτισμόν. Καθ' οὓς χρόνους αἱ ἀρχαῖαι πολιτεῖαι δὲν παρείχον ἱκανὴν προστασίαν καὶ ἀσφάλειαν τοῖς ξένοις οὐδ' ὑπήρχον πανδοχεῖα πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ὁδοιπόρων, ἢ φιλοξενία τῶν ἰδιωτῶν ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Διότι ὁ ξένος ὁ εἰσερχόμενος εἰς ξένην χώραν ἐθεωρεῖτο καὶ ἐχθρὸς ἢ πολέμιος (πρὸς τὸ λατ. *hostis* = ξένος, εἶτα πολέμιος)· ἵνα λοιπὸν μὴ κακοποιηθῆ ὁ τοιοῦτος, ἐὰν εἰσῆρχετο εἰς τὴν ξένην χώραν οὐχὶ ἐπὶ κακῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὡς πλάνης ἢ πρόσφυξ, παρίστατο ὡς ἔχων ἀνάγκην προστασίας καὶ ὡς ἰκέτης καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ξενίου καὶ Ἰκετησίου Διός. Ἡ εὐλάβεια πρὸς τὸν ξένον ἐκρατύνετο καὶ ὑπὸ τῆς πίστεως ὅτι οἱ ξένοι ἠδύναντο πιθανῶς νὰ εἶναι καὶ θεοὶ ὁμοιάζοντες πρὸς ἀνθρώπους, ἐπιβλέποντες τὴν ὕβριν καὶ τὴν ἀνομίαν τούτων.

Ὅθεν ὁ ξένος ἅμα ἀφικόμενος εἰς τὴν ξένην ἐγίνετο πανταχοῦ εὐμενῶς ἀποδεκτὸς καὶ εὗρισκε πάντα τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ περιποίησιν ἀναγκαῖα. Ὁ ξενίζων δὲν ἠρώτα τίς εἶναι ὁ ξένος ἢ διὰ τί ἦλθε πρὶν πληρώσῃ τὰ τῆς ξενίας καθήκοντα· ὠδήγει αὐτὸν εἰς τὸ λουτρόν, περιέβαλλε καθαρὰ ἐνδύματα, παρέθετε τράπεζαν καὶ τοῦτο ἐπανελαμβάνετο ἐπὶ πολλὰς πολλάκις ἡμέρας, παρείχε δὲ τὴν προστασίαν ταύτην, καὶ ἂν ὁ ξένος ἀνῆκεν εἰς πολεμίαν φυλὴν, μόνον δὲ ὅταν ὁ ξένος ἐδήλου ὅτι μέλλει νὰ ἀναχωρήσῃ, τότε ἠρώτα αὐτὸν τίς εἶναι καὶ τίς ὁ σκοπὸς τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ,

ὅτε δὲ ἀνεχώρει, ἔδιδεν εἰς αὐτὸν δῶρα (ξένια), εὐχὰς καὶ πᾶσαν βοήθειαν, πολλάκις ἀντήλλασσον δῶρα (ξένια), σύννηθες δ' ἦτο δ ξενίζων ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τοῦ ξένου νὰ κατανέμη ἀστράγαλον εἰς δύο, ὧν τὸ μὲν ἐκράτει αὐτός, τὸ δὲ ἐλάμβανεν ὁ ξένος· ἐὰν δὲ μετὰ πάροδον χρόνου ἢ αὐτοὶ ἢ οἱ ἔκγονοι αὐτῶν συνηντῶντό που, ἀνεγνώριζον ἀλλήλους ὡς ξένους διὰ τῆς ἐπιδείξεως καὶ προσαρμογῆς τῶν κλασμάτων καὶ ἡ ξενία παρέμεγεν ὡς κληρονομικὸς δεσμός. Ἡ παράβασις τοῦ καθήκοντος τῆς ξενίας ἐπέφερε δίκην κακοξενίας.

Προαγομένου ὅμως τοῦ πολιτισμοῦ ἰδρύοντο κατ' ὀλίγον πανδοχεῖα, καταγῶγια, καταλύσεις, ἐν πανηγύρεσι δὲ κατεσκευάζοντο σκηνώματα (παραπήγματα) διὰ τοὺς ξένους καὶ διὰ τοῦτο ἡ εὐρύτης τῆς ξενίας περιωρίζετο, ὡς σήμερον ἡ ὑπαρξίς ἐν ταῖς πόλεσι ξενοδοχείων καὶ ἐστιατορίων καθιστᾷ σχεδὸν περιττὴν τὴν ξενίαν. Οἱ πλούσιοι ὅμως οἴκοι ἐξηκολούθουν ἔχοντες ἴδια χάριν τῶν ξένων διαμερίσματα, τοὺς ξενῶνας.

Ἄργειους. Οὗτοι ἦσαν διὰ τὴν Θυρέαν θανάσιμοι ἐχθροὶ τῶν Λακεδαιμονίων, ἀξιοῦντες ἄλλως καὶ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Πελοποννήσου, ἣν ἤδη εἶχον ἐκεῖνοι.

β. Ἄγχιμολος ἐπιφανῆς Σπαρτιάτης, ὅστις, μόλις ἀπεδιβάσθη εἰς Φάληρον, προσβλήθεις ὑπὸ τοῦ Θεσσαλικοῦ ἵππικοῦ ἠττήθη καὶ ἐφρονεύθη· ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδεικνύετο ἐν τῇ δῆμῳ τῆς Ἄλωπεκῆς.

Κινέας βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας· ὕστερον οἱ ἡγεμόνες τῆς Θεσσαλίας καλοῦνται ταγοί.

Ἐνίκησεν ἐν Παλλήνῃ.

Πελαργικόν, τὸ κύριον φρούριον τῆς ἀκροπόλεως μέχρι τῶν Πεισιστρατιδῶν. Λείψανα αὐτοῦ σφίζονται ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως ΝΑ καὶ ΝΔ κατὰ τὰς γωνίας.

β. Ἐπὶ Ἀρπακτίδου 511-0 π. Χ. Οἱ Πεισιστρατίδαι κατ' ἀρχὰς κατέφυγον εἰς τὸ Σίγειον, ἐκεῖθεν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας.

Εἰκόνας ἐκ τῆς τυραννίδος ἰδὲ ἐν Διδακτικῶν σ. 71-5 καὶ II. Γ'. 4 (ἡ ἐπιγραφή τοῦ βωμοῦ: Διδακτικῶν σ. 73).